

forslag, kun bidrage til, at andre Befolkningsklasser kommer til at se skævt til Landbrugerne, kommer til at finde dem smaalige. Det kan slet ikke undgaaes, at saaledes maa man se paa det, hvis Landbrugerne ikke vil give Afkald paa Retten til at disponere over selvdøde Dyr, naar det paavises, at denne Ret indeholder en saa kolossal Fare for store Dele af andre Samfundsklasser, særlig for store Dele af den fattigere Befolkning. Og det er ikke blot den daarligst stillede Befolkning, men det er ogsaa de Familier, der har de fleste Børn, som disse Misbrug særlig gaar ud over; det kunde der nævnes mange Eksempler paa.

Jeg skal nu supplere de mange Eksempler, jeg fremdrog i 1920, med et Par Stykker, som formentlig viser, hvor berettiget Kravet er om, at Ejerne af selvdøde Dyr ikke skal have Ret til selv at disponere over dem. Der er i Lovforslaget nævnt noget om, at Dyr, der er slagtet som Følge af Sygdom, skal have samme Behandling som selvdøde Dyr; de maa ikke anvendes til Menneskeføde, medmindre der foreligger Dyrlægeattest. Det kan maaske lade sig gøre, hvor der i det hele taget tilkaldes Dyrlæge, men en Mand, der tydelig ser, at han har et Kreatur, som er sygt og vil dø, kan jo i det væsentlige komme udenom det ved at undlade at tilkalde Dyrlæge og lade, som om han slet ikke ved, at Dyret er sygt.

Hvilke Misbrug der foregaar, skal jeg nævne et nyt Eksempel paa fra Slutningen af 1920, altsaa efter at Sagen havde været til Behandling her i Februar 1920, og efter at man havde holdt saa stærkt paa Friheden. Dette Eksempel er fra Forpagtergaarden Ulriksdal i Godsted Sogn paa Lolland. Sagen begyndte med, at der konstateredes alvorlige Forgiftningstilfælde hos 7 Polakker, som arbejdede paa Gaarden, og en foretagen Undersøgelse gav med saa stor Sikkerhed, som det overhovedet kunde konstateres, det Resultat, at Forgiftningen stammede fra Nydelsen af Kalvekød, der hidrørte fra en Kalv, som havde været syg, men som altsaa var slagtet paa Gaarden, antagelig for at undgaa, at den døde af sig selv, og dette Kød afhændedes saa til de fattige Polakker, som spiste det og blev alvorlig syge.

Et andet Tilfælde er ogsaa ganske betegnende. Her drejer det sig om en Gaardbestyrer Peter Stougaard Petersen fra Valore ved Køge. Denne Sag har været for Østre Landsret for ikke saa for-

færdelig længe siden. Han havde solgt et selvdødt, halvraadt Lam til en Polakfamilie, som havde spist Lammet og Dagen efter var blevet syg. Han fik ved Landsretten en Bøde paa 800 Kr. Det var naturligvis billigt sluppet for hans Vedkommende, men det nyttede ikke Polakfamilien, der var blevet forgiftet og syg og maaske har haft varigt Men deraf. Det eneste, der her kunde have nyttet, var kraftige Lovbestemmelser, som overhovedet hindrede, at der kunde disponeres over saadant Kød af den paagældende Ejer. Hvor letsindigt de paagældende Ejere og for Resten ogsaa andre gaar frem, kunde jeg have Lyst til at fremdrage endnu et Eksempel paa. Det stammer fra Vestjylland, idet det er foregaaet i Landsbyen Stauning, og det er et meget ondartet Tilfælde af Kadaverslagteri. En Gaardejer, Jørgen Bech, solgte et Kreatur til en Slagter i Skern. Det var sygt, og det viste sig at være Døden nær og fyldt med Tuberkulose. Slagteren vilde ikke have det, da han saa, hvorledes det var fat, og Dyrlægen beordrede Dyret overhældt med Petroleum og gravet ned, det kunde selvfølgelig ikke under nogen Form anvendes til Menneskeføde. Man skulde nu tro, at dermed var den Sag ude af Verden, men saa viser det sig, at Gaardejeren, der i Mellemtiden var blevet underrettet om Forholdet, beder saa mindelig for sit døde Dyr, at der bliver givet ham Tilladelse til at føre det tuberkuløse Kadaver med sig hjem. Han havde paa Forhaand afgivet et bestemt Løfte om at ville koge det til Svinefoder, men da han havde faaet Kadaveret hjem, gik Naturen over Optugtelsen, og der blev foretaget en Sondring, en Del af Kreaturet blev parteret, og Ejeren solgte det ganske roligt til Beboerne i Sognet. Det blev opdaget, og saakom han naturligvis galt afsted. Alle disse Tilfælde, som er saa grelle, kunde man undgaa ved at holde sig til det Forslag, som i 1920 blev fremsat af den daværende Landbrugsminister, og det er i Virkeligheden ogsaa det eneste betryggende Skridt, der kan tages.

Formanden: Er det ærede Medlem nær Afslutningen af sit Foredrag?

Simonsen: Meget nær. Der er egentlig heller ikke Grund til at sige saa forfærdelig meget mere, her staar Principerne imod hinanden. I Sønderjylland har man i Øjeblikket et godt Princip, som man nu vil omstyrte, et Princip, der ifølge